

Gyűlöl a sors, mert igaz ősi
Ha bujdosó is, rejtett, titkos,
Megfáradat, de él még vérünk, s
Maradt tiszta. Sosem piszkos.

Lángtengeren, vérözönben
Vágtunk át, míg ím, elértünk
Csonka hazát, eskü-átkot, s
Hullottunk. de meg nem törtünk.

El sem rejtett gyűlölségen,
Ezüst tükrű, hideg szókon,
Öltek újra. Öltek tettel, de
Le nem győztek, büszke sólyom.

Halálcsendbe borult, néma,
Átkozott, hideg a táj, ha
Énekink - A Föld dalát -
Nem visszhangozhatja már.

Hangja a földnek zengjen az égig,
Dala erőnknek hívja erényid,
Szemek bús lángja napra tekintsen,
Csendje a kőnek új hadat épít,
Ébredjen újra minden ős látnok,
Szólítson útra hű szavat, álmot
Gyáva ha szánja vérét a harcra
Szívét erődnek sietve adja!

A fényes nap immár elnyugoda...
A föld színe sötétbe borula.
Nappali ég éjjelre változa,
Este csendje nyugodalmat hozza.
Napkelettől egész napnyugotig
Szent nevedben bíztam, és fáradtig,
De megbocsáss, én szívemből szánom...
Könnyek miatt nincs szememen álom.